

Klassikaline armastuslugu
New York Timesi
bestsellerite autorilt

Jennifer Crusie

Mehejaht

Ääretult lõbus lugu
ühe naise
hoolega
tehtud
plaanidest...

Esimene peatükk

„Kavatsed alla hüpata? Parem mitte. Siidi on paganama raske verest puhtaks saada.”

„Ma vaatan ainult ilma,” vastas Kate Svenson kannatlikult ja vahtis endiselt aknast välja, teades, et kui temast piisavalt kaua mitte välja teha, kaotab Jessie peagi huvi ja jätkab lehelugemist.

Kate oli kardinad eest tõmmanud ja tuppa tulvas varahommikune augustipäike. Isegi praegu, mil tema parim sõber istus tema selja taga, sahistas ajalehega ja rüüpas tema valmistatud kohvi, tundis Kate end väga üksikuna, sügaval meeleheite mädassoos, kust ei rebinud teda välja isegi mitte Jessie praktiline ellusuhtumine. *See tuleb sulle ainult kahjaks*, ütles Kate endale, eemaldus aknast ja istus linase riidega kaetud söögilaua taha. Ta püüdis keskenduda hommikukohvile ja ajalehe ärikülgedele, kuid tema mõtted triivisid peagi jälle õnnetu elu juurde.

Nob, tegelikult mitte õnnetu, mõtles ta. Tegelikult õnnetust väga kaugel. Mul on hiilgav karjäär edukas konsultatsioonibüroos. Mui-

MEHEJAHT

dugi, ma soovin, et firma ei kuuluks mu isale ning mõnikord on töö üsna igav, aga see on siiski hiilgav karjäär – nob, igatahes korralik karjäär...

Kate võttis end kokku ja püüdis mõtteid karjäärilt eemale juhtida, jätkates selleks heade asjade nimistuga. Tema elu oli suurepärase. Tal polnud tervisele midagi ette heita, tal oli küllalt raha ja suurepärased sõbrad, kellest parimaga sõi ta parajasti hommikust omaenese imekaunis korteris, täis luksuslikku Prantsuse mööblit, mida ta ilma selle paganama tööta endale kindlasti lubada ei saaks...

Ei. Kate surus kõik negatiivsed mõtted alla ja kiikas üle leheserva teisel pool lauda istuva brüneti poole, kes luges parajasti tema lehte ja jõi tema keedetud kohvi samasuguse pühendumusega, nagu ta tegi kõike muudki.

Jessie Rogers tõstis pea, nii et tema tumedad lokid hüplesid. „Mis on?”

„Ei midagi,” vastas Kate. „Lihtsalt lugesin kokku kõike head minu elus. Sina oled üsna esireas.”

„Ma olengi esireas, mis peaks sinu haleda elu üsna tabavalt kokku võtma,” vastas Jessie ja pöördus lehe juurde tagasi.

Las ta vahutab, mõtles Kate. Seal ta istub ja näeb välja nagu kahe- teistkümnenda-aastane Audrey Hepburn, samas kui mina meenutan viiekümneaastast Grace Kellyt. Ja me mõlemad oleme kolmekümne viiesed. Kas talle ei lähe üldse korda, et elu libiseb meil käest, sellal kui rabame teha tööd, mis meid ei huvita?

Muidugi ei läinud see Jessiele korda. Temal ju ei kippunud elu käest libisema, ta elas seda täiel rinnal. Tema ei näinud palehigis vaeva karjääri nimel, mida ta tegelikult ei soovinudki. Jessie oli oma tööst täielikult sisse võetud, kui muidugi tordikaunistuste valmistamist sai üldse karjääriks nimetada – Jessie meelest muidugi

sai, kuigi kuidas ta end sellega ära elatas, jäi Kate'ile alati mõistatuseks. Jessie lihtsalt tegutses, ilma igasuguse plaanita. Võib-olla kui Kate poleks oma karjääri nii punkti pealt paika seadnud, kui ta teeks hoopis midagi muud...

Jäta, ütles ta enesele. Ta oli hüglama hea juhtimisnõustaja ning oli üsna palju raha kokku ajanud. Teda ei häirinud mitte karjäär, vaid puuduv isiklik elu. Jessiel oli rohkem vedanud kui temal. Jessie polnud viimase kolme aasta jooksul läbi teinud kolme kohutavat kihlust, sest temale ei läinud korda, et ta oli kolmekümne viie aastane ja ikka veel vallaline. *Aga mulle läheb*, mõtles Kate. Tema tundis end alati süüdi ja õnnetuna. Ta poleks pidanud sellele nii palju mõtlema, kuid ta ei saanud sinna midagi parata.

Haletsusväärne. Kate ohkas ja jätkas lehelugemist.

Jessie viskas ajalehe linasele lauakattele ja teatas valjusti: „See kõik on su isa süü.”

Kate tõstis jahmunult pilgu. „Mis nimelt? Majanduslangus? Seitsmekümnendate ehitusstiil? Et Calvin ei leia Hobbese üles? Mis nimelt?”

„Ära mängi lolli.” Jessie pani käed vaheliti ja jõllitas talle otsa. „Sa oled õnnetu.”

„Ei ole,” vastas Kate ja manas näole naeratuse. „Kas seda kirjutab leht? Mida sa üldse loed? Ma ju ütlesin, et ära persoonilugusid puutu. Üksikud inimesed masendavad sind alati ja sa kannad selle mulle üle. Minuga on kõik korras. Loe spordi-uudiseid.” Kate pöördus tagasi lehe juurde, hoides seda kilbina enese ees.

Nagu ikka, ei kavatsenud Jessie alla anda. „Sa muudkui ohkad. Ma ei saa keskenduda reisi- ja vabaaja rubriigile, kui sa kogu aeg ohkad.”

MEHEJAHT

„Ma ei ohka,” ütles Kate pilku tõstmata. „Mul on nina kinni.”

„Ega ikka ole küll.” Jessie vidutas silmi. „Sa ometi ei põe ikka veel selle lontruse Dereki pärast, mis?”

„Ei.” Kate püsis lehe varjus. „Ma ei põe lontruste pärast. See oleks ajaraisk. Vaata nüüd oma reisi- ja vabaaja rubriiki edasi.”

Jessie haakis sõrme Kate'i leheserva taha ja sikutas seda allapoole, nii et sai sõbrannale silma vaadata. „Sa tahad mehele minna.”

„Muidugi tahan ma mehele minna,” vastas Kate asjalikult. „Ühel päeval. Võta nüüd sõrm mu lehe vahelt ära, sa ajad Dow-Jonesi kortsu.”

„Sa tahad nüüd kohe mehele minna.” Jessie näol oli põlglik ilme. „See bioloogiline kell või mis ta oligi.”

„Su küünelakk koorub,” märkis Kate. „Ja värv on ka jõle, aga ma jätan selle mainimata, sest see pole minu asi.”

„Viimase kolme aasta jooksul oled sa kolm korda kihlunud,” ei jätnud Jessie. „Ja sa ei jäänud neist ühegi juurde pidama. Sa ütlesid jah-sõna kolmele mehele ja jätsid nad siis maha. Milleks öelda „jah” kellelegi, kellega abiellumine on vastumeelne?”

Kate hingas sügavalt sisse. „Derek nõudis abieluueelset lepingut. Paul teatas, et minu edukus mõjub talle halvasti ja et kui ma teda armastan, siis lõpetan tööügamise kohemaid. Terence tahatis, et ma tööst loobuksin, sest seltskondlikud kohustused tema naisena nõuaksid liiga palju aega. Kas ma oleksin sinu meelest pidanud mõnega neist abielluma?”

„Ausalt öeldes poleks sa minu meelest tohtinud nendega käiagi,” ütles Jessie. „Mulle näib, et ainult isa käe all üles kasvanna on sul elust, abielust ja meestest veidi vildakas arusaam.

Ja minu meelest oled sa õnnetu ja see teeb ka mind õnnetuks. Ja kuna mulle ei meeldi õnnetu olla, tuleb meil see asi joonde ajada.”

Kate pani äriuudised käest. „Ei tule.”

„Jah, tuleb küll,” ütles Jessie. „Me muudame su elu paremaks. Teeme sind rohkem minusarnaseks.”

Kate puhkes naerma. „Ma ei taha olla sinusarnane.”

„Kuule,” ei lasknud Jessie end kõigutada, „sul veaks, kui saaksid nii õnnelik olla.”

„Sinu tööks on tortide kaunistamine,” ütles Kate. „Need on küll väga ilusad tordid, aga ikkagi...”

„Ma olen kunstnik,” väitis Jessie.

„Sa oled põrunud,” vastas Kate. „Aga sa oled mulle väga kallis, nii et jätame selle tõsiasja kahe silma vahele.”

„Ma võin küll põrunud olla, aga ma armastan oma tööd, mida sina enda kohta öelda ei saa,” vaidles Jessie. „Mäletad, kui sa töötasid veel Väikefirmade Juhtimises? Sa jutustasid mulle kõigest neist väikestest ettevõtetest, mida aitasid alustada ja see meeldis sulle väga, mäletad?”

„Palk oli nigel ja karjäärivõimalused olematud.” Kate võttis lehe uuesti kätte, kuid Jessie vajutas selle jällegi alla.

„Mäletad proua Bordeni eralastaeda?” küsis Jessie. „See töötab ikka veel. Sinna on lausa järjekord.”

„Muidugi mäletan.” Meenutus pani Kate'i naeratama. „Ta oli imetore naine.”

„On praegugi,” parandas Jessie. „Ta ei surnud veel sellepärast, et sina ärist välja astusid.”

„Ma ei astunud välja...”

„Ja too vana mees – mis ta nimi oligi, Richards? See, kes avas kingsepatöökoja.”